

MESAČNÉ VLKY

TAJOMSTVO TIEŇOVÝCH VLKOV

CHARLY ART

MESAČNÉ VLKY

LADOVÁ SVORKA

REX, alfa samec

TARA, alfa samica

TAMANI (samec)

KORA (samica), Tamaniho sestra

TALON (samec), Tamaniho brat, vodcovské vlčá ľadovej svorky

RAVI (samec), Tamaniho brat

PALAMINO/PALA (samec), Tamaniho brat

KRVAVÁ SVORKA

ŠIRA (samica), vodcovské vlčá krvavej svorky

MARO (samec), Širin brat

ASKO (samec), Širin brat, budúci liečiteľ

MAJA (samica), Širina sestra

PÚŠTNA SVORKA

TELAI (samec), brat Solo

MILA (samica), Pegasova sestra

PEGAS (samec), Milin brat

SOLO (samica), Telaiova sestra, vodcovské vlčá púštnej svorky

POBREŽNÁ SVORKA

CODY (samec), Tailin brat, vodcovské vlčá pobrežnej svorky

TAILA (samica), Codyho sestra

STRÁŽCOVIA

SIVÝ KOŽUCH (samec)

SNEHOVÁ VLOČKA (samica)

PIESOČNÁ BÚRKA (samec)

SÚMRAK (samec)

LESNÁ SKUPINA

RUKU (samec), alfa vlčca lesnej skupiny

OBLAČNÁ SKUPINA

TUA (samica), alfa vlčca oblačnej skupiny

TIEŇOVÉ VLKY

JAZVA (samec), majster lesného oddielu

JEDĽA (samec), vyslanec lesného oddielu

SMRTIACA BÚRKA (samec), šaman tieňových vlkov

NOČNÝ PAZÚR (samec), vládca tieňových vlkov

NEKO (samec)

TIBU (samec)

TOAH (samec)

LUNA (samica)

LAKA (samica)

NERO (samec)

ARIS (samec)

HELA (samica)

MELLA (samica)

MESAČNÉ VLKY
TAJOMSTVO TIEŇOVÝCH VLKOV

MESAČNÉ VLKY

TAJOMSTVO TIEŇOVÝCH VLKOV

1

CHARLY ART

Preložila Denisa Stareková

štonožka

Charly Art

Moonlight Wolves: Das Geheimnis der Schattenwölfe (Band 1)

© 2019 by Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Germany

Translation © 2024 by Denisa Stareková

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Moonlight Wolves: Das Geheimnis der Schattenwölfe (Band 1)*

(Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart 2019)

preložila Denisa Stareková.

Redigovala Veronika Zitta.

Korigovala Lenka Kleimanová.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava

v roku 2024 ako svoju 8 046. publikáciu.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

Vytlačili TBB, a. s., Banská Bystrica.

ISBN 978-80-551-9294-9

PROLÓG

„Zostaňte spolu!“ rázne zavyl obrovský sivý vlk. Vlčia svorka mala čo robiť, aby udržala krok so svojím vodcom. Pohorie, ktoré zdolávali v sprievode vetra silného ako tajfún, im neposkytovalo nijakú ochranu ani korisť.

„Rex!“ zaskučala pekná snehobiela vlčica s modrými očami. „Potrebujú prestávku. Chceš ich zabiť?“ Hlavou kývla k piatim malým vlčatám, ktoré ju nasledovali v rade za sebou. Víchrica ich takmer odfúkla z cesty. Huňatá srst mláďat sa vo vetre vlnila, malé nohy sa im triasli a nemotorne sa tackali, keď sa odvážne pokúšali utekať za matkou. Boli staré iba jeden a pol mesačného cyklu, a tak boli najmladšie zo svorky.

Rex sa na vlčatá vlúdne pozrel, no hlbokým hlasom odvetil: „Jaskyňa je na vrchole, musia vydržať.“ Odvrátil sa a kráčal ďalej. Vedel, že zvyšok svorky ho bude nasledovať.

Vlkom sa na hladkých skalách šmýkali labky a napredovali veľmi pomaly. Po čase, ktorý sa zdal ako večnosť, sa im to napokon podarilo.

Jaskyňa bola veľká a ponúkala ochranu pred ľadovým vetrom. Boli v nej malé hniezda z machu, na ktorých si svorka mohla zdriemnuť. Do najhlbšieho kúta si ľahla biela vlčica a krmila svoje mláďatá. Hladné a vysilené vlčatá sa dychtivo tlačili k maminým bradavkám a hádali sa o mlieko. Sivý malý vlk, najmocnejší z nich, mal najväčší úspech. Svojich troch súrodencov, ktorí zdedili svetlú srst po matke, odtlačil na druhú stranu jej brucha. Ďalšie sivé vlča bolo z piatich mláďat

najslabšie. Triaslo sa od vysilenia a od zimy a počínanie svojho brata si nevšímalo.

Vlčica zdvihla zrak, chvíľu pozorovala statného vlka a poznamenala: „Našťastie sú v poriadku. No bojím sa o Tamaniho.“ Sivým ňucháčom ukázala na malé sivé mláďa a jemne si ho pritiahla bližšie k bruchu, aby sa konečne napilo. „Je taký malý a krehký. Ako len prežije cestu?“ pokračovala ustarostená matka a znova sa obrátila k alfa vlkovi.

Rex jej venoval láskavý pohľad a ušami upokojujúco zastrihal. „Ach, Tara,“ predklonil sa a nežne jej obľízal ucho, „zvládne to tak ako každé mláďa ľadovej svorky!“ Sivý vlk si ľahol k svojej družke do machového hniezda a pritlačil sa k nej hrubou kožušinou. „Nerob si oňho starosti!“ Zavrel oči a hlavu si položil na Tarine lopatky. „Azda máš pravdu,“ zamrmľala biela vlčica a hlavu si dala na laby. Ešte raz vrhla ustarostený pohľad na svoje mladé, potom zaspala.

1. KAPITOLA

„No tak, nebuďte takí nudní!“ skríkla Kora, malá snehobiela vlčica s modrými očami, ktorá bola presnou kópiou svojej matky. Tri mesačné cykly po príchode do pohoria päť vlčat ľadovej svorky Kora, Tamani, Talon, Ravi a Palamino narástlo a zosilnelo, hoci Tamani bol z nich stále najmenší. Kora, čulá a vždy veselá vlčica, bežala ďaleko pred ostatnými mláďatami. Najbližšie k nej bol Tamani. So smiechom uháňal k sestre a zastal pri nej na vrchole skalnatého kopca. Pozoroval okolie a od prekvapenia naširoko otváral modrosivé oči. Ešte nikdy nevidel to, čo sa pod nimi v diaľke trblietalo. Pripomínalo mu to jazero, no ktoré jazero bolo také rozľahlé, že bolo minimálne také veľké ako revír ľadovej svorky? Ich otec Rex im povedal, že sa to volá more.

Jeho sestra sa z údivu spamätala rýchlejšie a pisklavo zavyla: „Kto bude skôr pri vode, vyhráva!“ Vzápätí vystrelila a Tamaniho zanechala za sebou v snehovom oblaku.

„No počkaj!“ zasyčal a ctižiadostivo prižmúril oči. „Dostanem ťa!“ Práve sa za ňou chystal vyštartovať, keď ho zarazil prísny hlas.

„Stoj!“ Tamani sa vydesene otočil a uvidel svojho otca Rexa. Na tvári sa mu zračilo napätie. „Je tu krvavá svorka. Cítim ju.“

Aj ostatné mláďatá po otcových slovách okamžite zastali. Zhromaždili sa okolo sivého vlka a dychtivo vetrili. Napriek napätiu sa uši alfa vlka pri pohľade na mláďatá pobaveno mykli. „Cítite to?“ spýtal sa hlasom, z ktorého sa vytratila všetka prísnosť.

Väčšie sivé vlčá, ktoré sedelo vedľa Tamaniho, hneď vystrelo hlavu a hrdo oznámilo: „Myslíš ten hrozný zápach?“

Rex sa na syna spokojne pozrel a stroho odvetil: „Presne ten.“

Tamani nenápadne sledoval brata a ako vždy ho bodla žiarlivosť. Talon bol prvorodené, najväčšie a najsilnejšie vlčá, a tak bol vodcom mládat. Vďaka mocným svalom a širokým pleciam vyzeral takmer ako ich otec, ibaže bol menší.

Rex sa zahľadel na vlčatá, aby pritiahol ich pozornosť, a rozvážnym tónom vodcu im vysvetlil: „Je to pach krvavej svorky. Dnes ju spoznáte, lebo ich mládatá spolu s vami poputujú na kryhe do Pohoria strážcov.“

Tamani sa strhol a uši mu zmätene zakmitali. „Na akej kryhe? A o akej ceste to hovoríš?“ vyštekol.

Otec sa naňho zahľadel modrosivými očami a počkal, či zaňho neodpovie niektoré z mládat.

„Ako všetky vlčatá Veľkého fjordu musíme odísť do Pohoria strážcov. Budú nás tam učiť slávni strážcovia, aby sme sa stali skutočnými členmi svorky.“

Rex sa pousmial nad horlivosťou dcéry Kory a dobrosrdečne zastrihal ušami. Keďže Kora bola nesmierne zvedavá a vyňuchala všetky novinky, zrejme sa už od starších vlkov svorky dozvedela o ceste.

„Skutočnými členmi ľadovej svorky sa stanete až vo vašom druhom slnečnom kruhu. V Pohorí strážcov si osvojíte základy života vo svorke.“

Sotva to Rex dopovedal, Tamani si všimol, ako sa mu ocelové svaly napli. Sledoval jeho pohľad ku kopcu, odkiaľ sa k nim čosi približovalo. Boli to tmavé vlky, ktoré nasledovali obrovského alfa samca. Bol dokonca mohutnejší ako Rex. Tamani videl, ako sa jeho súrodenci pritisli k sebe, aby vlkom cudzej svorky nečelili osamote. Aj on pocítil vzrušenie a mimovoľne ticho zavrčal, no po Rexovom varovnom

pohľade rýchlo zmlkol a zahanbene sklonil hlavu. Aj jeho otec bol napätý, ale zjavne očakával, že jeho mláďatá sa ku konkurenčnej svorke budú správať priateľsky.

Medzitým sa okolo Rexa a jeho mláďat zhromaždil aj zvyšok ľadovej svorky. Tara, alfa samica, pristúpila k svojmu druhovi. Svorca ako skamenená čakala, kým sa k nim druhé vlky priblížia. Napokon zastali pred nimi.

Tamani si so záujmom prezeral cudziu svorku. Ešte nikdy nevidel vlky s takou farbou srsti. Bola tmavosivá a čierna, iba vzadu si všimol niekoho so svetlou kožušinou. Ovládol ho zvláštny pocit a opäť sa mu do hrdla dralo vrčanie, no okamžite ho potlačil. Napäto sledoval otca, ktorý vykročil vpred a obrovskému čiernemu alfa samcovi krvavej svorky kývol na pozdrav. Ten mu pozdrav nemo opätoval a potom sa vrátil k svojej svorke.

Oba alfa samce vydali svojim svorkám povely. Zdalo sa, že vlky to už očakávali. Všetky predstúpili, vzájomne sa pozdravili a zmiešali sa akoby do jednej svorky. Na ďalší pokyn sa dali do pohybu.

V strede zhľuku vlkov bežali mláďatá ľadovej svorky na čele s Talonom so zdvihnutým chvostom.

Tamani naňho vrhol závistlivý pohľad, no pokúsil sa svoju žiarlivosť potlačiť a myslieť na niečo iné. Cítil, ako mu v labkách každým krokom rastie vzrušenie, a myslel na dobrodružstvo, ktoré ich čaká. Náhle zacítil, ako sa naňho upierajú čiesi oči, a v tej chvíli k nemu skočila mladá vlčica so svetlosivo-bielou srstou, ktorá bola asi v jeho veku. Smaragdovozelenými očami naňho vlúdne hľadela.

„Pozdravujem ťa! Som Šira, vodcovské mláďa krvavej svorky. Ako sa voláš?“

Tamaniho uši sa mimovoľne prekvapene zachveli. Hlas mladej vlčice bol jemný, láskavý a plný záujmu, na čo nebol zvyknutý ani u svojich súrodencov. Pod srstou ho od chvosta až po ňucháč zaplavil

pocit tepla, aký ešte nikdy nezažil. Ako omámený odvetil: „Tamani. Som Tamani.“

Okamžite ho prepadli výčitky svedomia. Bolo dovolené cítiť sa v prítomnosti konkurenčného vlka tak dobre? Tú myšlienku hneď zavrhol. Všetci určite obdivovali sebavedomú budúcu žiačku, ktorá napriek nezvyčajne svetlej farbe srsti bola vodkyňou mládat. Z myšlienk ho vytrhlo zavýtie vlkov pred ním.

„Och, nie! Odlomila sa!“

Tamani skočil dopredu a pretlačil sa cez ostatné vlky k súrodencom. Zbadal Koru, ktorá vydesene hľadela na spenené more pred sebou. Keď sa jej pozrel do očí rozšírených od strachu, strhol sa. „Čo sa stalo?“ spýtal sa.

„Ladová kryha sa odlomila!“ vykrikla Kora vyplašene. „Stalo sa to priskoro! Mali sme sa na nej odviezť až k Pohoriu strážcov, no keď je preč, nedostaneme sa tam! Nikdy sa nevyučíme za správne vlky!“ Kora si hľadela na labky, ktorými hrabala v snehu.

„Nemôžeme ku kryhe jednoducho priplávať?“ spýtal sa Tamani. Tentoraz mu hlbokým hlasom odpovedal alfa vlk krvavej svorky: „To je takmer nemožné. Prúd je veľmi silný a mohli by ste sa utopiť.“ Odmlčal sa, ustarostene sa zahľadel na svoje mládatá a dodal: „Napriek tomu to musíte skúsiť. Je to jediná možnosť.“ Tmavý vlk pannačne zdvihol chvost. Vlky sa okamžite pohli vpred a mládatá z oboch svoriek jemne, ale neústupne tlačili na okraj mysu.

„Skočte a urobte všetko pre to, aby na vás bola vaša svorka hrdá!“ zavyl Rex do vetra a uprel pohľad na svoje vlčatá.

Tamani cítil vlastnú neistotu aj váhanie svojich rovesníkov, keď sa čoraz viac približovali ku kraju. Spenená voda nebola oveľa ďalej ako na šírku tlamy. Vlča cítilo silnejúci tlak, aby splnilo otcovo pranie. Ako na povel skočilo do vody takmer súčasne s Talonom. Ladový chlad mu prenikol do srsti a bolestivo mu stiahol plúca, ale po

prvotnom šoku si na vodu zvyklo. Spočiatku chaoticky kopalo nohami, aby sa udržalo na hladine, ale postupne boli jeho pohyby čoraz rovnomernejšie. V žilách pocítilo skúsenosti predkov a čoskoro plávalo cielene. Všimlo si, že lepšie napreduje, keď využíva silu vln, a mocnými zábermi nôh sa približovalo ku kryhe. Šikovne využívalo prúdenie, ktoré ho nieslo na otvorené more, aby postupovalo rýchlejšie. Keď už bol Tamani takmer pri kryhe, opatrne sa obzrel ponad plece a videl, že ostatní budúci žiaci zaostali ďaleko za ním a bojujú s prúdením. Bez zaváhania sa otočil a plával k sestre Kore, ktorá sa nad hladinou držala už len slabými kopancami. Schmatol ju za srst' na krku a spolu sa im podarilo dostať sa ku kryhe. Tamani najprv pomohol sestre vyliezť hore, potom sa vytiahol k nej a vysilene sa zvalil. Jeho hebká srst' bola mokrá a z tela mu vysávala všetko teplo.

Pomaly dorazili aj ostatné vlčatá a jedno po druhom vyčerpane vyliezali na kryhu. Tamani zdvihol hlavu. Už chýbal iba Talon, ktorý ďaleko od kryhy stále bojoval s prúdením a hrozilo, že ho odnesie preč. Ako je možné, že jeho oveľa silnejší brat je posledný? Situácia bola čoraz nebezpečnejšia. Talon v tej ľadovo chladnej vode dlho nevydrží. Tamani chvíľu váhal, uvedomoval si svoju vyčerpanosť, no predstava, že uvidí brata zomierať, ho donútila ešte raz skočiť do vody a plávať k nemu.

Vlny boli vyššie ako predtým. Keďže sa nachádzali ďalej od brehu, ich malé telá strhával prúd. Napriek tomu sa Tamani zo všetkých síl snažil doplávať k bratovi.

Zrazu Šira vydesene zavyla: „Pozor! Pod tebou!“

Tamani sa vystrašene pozrel nadol a zbadal tmavý tieň, ktorý sa k nemu približoval. Vlča v čoraz ostrejších kontúrach rozpoznalo tvora podobného rybe, ibaže tisíc ráz väčšieho ako ryby, ktoré poznalo. Obrovské čierne-biele morske zviera rozdávalo tlamu, prudko sa vynorilo nad hladinu a pred Tamanim sa zablyskali desivé zubiská.

V poslednej sekunde sa hodil nabok, a tak ho zuby ostré ako trne iba zľahka škrabli na pleci. Vlny, ktoré vyvolal pád monštra do vody, ho ešte viac rozhojdali vo vlnách a na pleci pocítil ostrú bolesť. Bez rozmýšľania sa otočil k Talonovi, aby mu niečo zavyl, no brata nikde nevidel. Vtom ho čosi schmatlo za šiju. Tamani sa inštinktívne otočil, aby sa vyslobodil zo zovretia neznámeho útočníka. Od prekvapenia sa strhol: díval sa do ľadových očí svojho brata. Vodcovské vlčá zúrivo cerilo zuby. Zjavne mu bolo jedno, že do tlamy sa mu dostáva slaná voda a prúd trhá jeho mocným telom.

„Aký si len odvážny! Prvý vlk, ktorému sa podarilo doraziť ku kryhe!“ posmešne zavrčal Talon.

„O čom to rozprávaš? Nechcel som...“ začal mu vysvetľovať Tamani, no brat ho zúrivo prerušil: „Ja som vodcovské mláďa našej svorky! Si len omega, preto sa tak aj správaj a poslúchaj moje rozkazy!“ Talon znova zavrčal a vyhlásil: „Ak tu zomriem, zomrieš spolu so mnou!“

Vzápätí zaútočil na oveľa menšieho brata, no ten mu rýchlo uhol, otočil sa a náhlivo plával naspäť ku kryhe. Našťastie ju prúd prihnal bližšie k nemu a Tamanimu sa podarilo zachytiť sa jej. Laby sa mu od chladu a vyčerpania triasli. Vzápätí otočil hlavu k Talonovi, ktorý sa zo všetkých síl usiloval plávať proti vlnám, ale neúspešne. Z očí mu sršala nenávisť a cez ňu presvitala urazená pýcha.

Tamani sa strhol. Vo vode znova zazrel tmavé obrysy. Obrovský morský tvor sa vrátil a tentoraz mieril rovno na Talona. Tamani s hrôzou videl, ako veľká tlama rozrazila vodnú hladinu a čeluste sa zovreli okolo jeho brata. Talon! To zviera ho chytilo! Čierno-biele monštrum sa s hlasným šplechotom opäť ponorilo. Iba kruhy vo vode prežrádzali, čo sa tu pred chvíľou stalo.

Mláďatá na kryhe všetko vydesene sledovali. Tamanimu sa z posledných síl podarilo vyliezť z vody. To, čo práve videl, ho hlboko zasiahlo. Jeho brat, vodcovské mláďa vrhu, bol mŕtvý! Navždy zmizol!

Zrazu vzduch naplnilo hlasné zavýjanie. Tamani sa pozrel na breh a videl, ako zdesené vlky z jeho svorky smútia za tou stratou. Sám nebol schopný ani len zakňučať.

„Maro, vyhlb jamu pre Tamaniho!“ ozval sa Širin jasný hlas, ktorý mláďatá trochu utešil. „Veľmi ťa bolí to plece?“

Malá svetlá vlčica pristúpila k nemu a ustarane si ho obzerala. Šok zrejme otupil Tamaniho zmysly. Až teraz pocítil bodavú bolesť na pleci. Krv, ktorá mu tiekla z rany, farbila sneh načerveno. Mimovoľne potriasol hlavou. Šira mu jazykom opatrne čistila ranu. Tamani bol stále priveľmi rozrušený z toho, čo práve zažil.

Po chvíli ho Šira odviedla k jame, pričom ho podopierala na nezranenom pleci. V priehlbine bolo prekvapujúco oveľa teplejšie ako na nechránenej ploche kryhy. Zranené vlča čoskoro upadlo do nepokojného spánku. Nevedelo povedať, koľko času prešlo, kým ho neprebrali slová peknej mladej vlčice.

„Mláďatá krvavej a ľadovej svorky!“ zakričala Šira. „Zhromaždite sa okolo snehového kopca!“

Tamani sa malátno postavil a priplazil sa k okraju jamy. Plece ho poriadne bolelo. Opatrne vyzrel von a zbadal Širu, ktorá stála ako veľká vodkyňa na ľadovom kopci. Zrejme ho postavila sama. Svetlo-sivo-biela vlčica počkala, kým všetky vlčatá stíchli a zahľadeli sa na ňu, až potom pokračovala: „Členovia ľadovej svorky, je nám ľúto vášho vodcovského vlčata Talona. Doprajte si dostatok času, aby ste sa s tou stratou vyrovnali. No keď už Talon nie je medzi nami, musíte vymenovať nové vlča, ktoré vás bude odteraz zastupovať.“ Šira uprela zrak na Koru, ktorá hľadala pomoc u súrodencov. Po niekoľkých úderoch srdca prikývla, akoby od nich dostala tichú správu. Vzápätí vstala a priskočila k Šire. Otočila sa k mláďatám na kryhe a so žiarivými svetlými očami slávnostne oznámila: „Naším novým vodcovským mláďatom bude Tamani!“

On, Tamani? Najmladší, najmenší a najslabší z vrhu, ktorý predtým zastával pozíciu omegy? Mal sa stať vodcovským vlčatom, ktoré všetci rešpektujú a ktoré o všetkom rozhoduje? To nemôže byť pravda! Tamanimu sa hlavou prehánalo množstvo otázok. Napriek tomu vyliezol z jamy a dokriekal k rovesníkom.

„Čo to vravíš? Som prislabý a primalý. To ty by si sa mala stať našou vodkyňou!“

Hlavy ostatných vlčat sa k nemu otočili, ale nevšimol si ich. Sústredil sa na Koru, ktorá naňho prekvapene hľadela.

„Ja?“ Energicky pokrútila hlavou. „Nehodím sa na rolu vodkyne. Okrem toho si bol pri kryhe prvý a si najrozumnejší z vrhu.“

Po tej chvále sa Tamaniho hrud' nadula.

„Aj ja by som bola sklamaná, keby si s tou pozíciou nesúhlasil!“ zamiešala sa do ich rozhovoru Šira. Jej jemný hlas privádzal Tamaniho do rozpakov. Labky mu brneli a znova ho zalialo to zvláštne teplo.

„Tak dobre. Odteraz som teda vašim vodcom,“ súhlasil nakoniec a pocítil príval radosti. Vlčatá šťastne zavyli. Najprv len tie z ľadovej svorky, potom sa pripojila aj krvavá svorka. Na rozdiel od Tamaniho Talon nebol u súrodencov veľmi obľúbený. Hoci jeho smrť všetkých šokovala, vedomie, že novým vodcom vlčat bude Tamani, ich trochu utešilo a povzbudilo.

Po chvíli sa Šira vzpriamila a mávnutím chvosta zabezpečila ticho. Žiarivým pohľadom prebehla po mláďatách a zvolala: „Svorka z večných lovísk!“ Týmito slovami začala prastarý rituál a Tamani sa vydesil. Dotedy počul len raz, aby sa niekto priamo prihováral zosnulým predkom. Bolo to krátko po ich narodení, keď liečiteľ ľadovej svorky predkov požiadala, aby jemu a jeho súrodencom požehnali. Z myšlienok ho vytrhla Kora, ktorá k nemu priskočila a pokynula mu, aby predstúpil.

„Keďže ľadová svorka pri tragickej nehode prišla o vodcu mláďat, zvolila si nové vlčá, aby ju viedlo. Pod nebeskou klenbou žiadam, aby ste súhlasili s jej voľbou a prijali Tamaniho ako jej nového vodcu!“ zvolala Šira.

Pohľad, ktorý dovtedy upierala na zamračenú oblohu, teraz upriamila na Tamaniho, ktorý inštinktívne vykročil k úpätiu snehového kopca. Vtom sa oblaky nad kryhou pretrhli a jediný slnečný lúč osvetlil sivú kožušinu novovymenovaného vodcovského mláďata. Zdvihol sa vietor a srst mladého vlka sa zaligotala, akoby bol hviezdou na Zemi. Spolu s teplom, ktoré naňho zoslalo slnko, sa v Tamaniho tele rozho-rela hrdosť. Na jeden úder srdca sa cítil ako veľký vodca.

„Som hladný a smädný,“ drzo zavrčalo tmavosivé vlčá a prerušilo tým úctivé ticho, ktoré na kryhe dovtedy vládlo. V jeho modrozelených očiach sa zračila ľahostajnosť, akoby mu na spojení oblohy so zemou nezáležalo. Šira umlčala brata prísnyim pohľadom, potom sa obrátila k zvyšku mláďat: „Asko má pravdu. Ak do príchodu k Pohoriu strážcov nechceme umrieť od hladu, potrebujeme nejakú korisť.“

Tamani si prezrel kryhu. Bola dosť veľká na to, aby sa na ňu zmestili všetky mláďatá, a skutočnosť, že sa do nej dala vyhlíbiť jama, dokazovala, že je hrubšia, ako sa navonok zdalo.

Malé čierne vlčá prekvapene zavylo. Stálo na kraji kryhy a rovnakými zelenými očami, aké mala jeho sestra, hľadalo do vody. „Pozrite sa tam dolu! Ryby!“

„To je ono!“ mimovoľne vyhrkol Tamani. Priskočil k tmavému mláďatu z krvavej svorky a vyhlásil: „Vytvoríme lovecké skupiny, ktoré budú chytať ryby. Tak to robia vlky našej svorky.“ Neisto sa pozrel na mláďatá krvavej svorky, aby zistil, či aj u nich lovia ryby rovnako.

Zaznel súhlasný mrmot, ktorý ho povzbudil, aby pokračoval: „Zatiaľ čo jedny vlčatá budú loviť, ďalšie budú na strážii alebo budú vyhrabávať brlohy na spanie.“

Šira k nemu priskočila a láskavo sa naňho pozrela. „Výborný nápad! Najprv by sme sa mali navzájom predstaviť, aby sme vedeli, s kým cestujeme. Ja som Šira, no to už viete. Toto je moja sestra Maja.“ Kývla k hanblivej vlčici s čiernou kožušinou. „To čierne vlčča tam je môj brat Maro.“ Bolo to mláďa, ktoré objavilo ryby. „A tamto je môj malý brat Asko.“ Jej smaragdovozelený pohľad varovne spočinul na tmavosivom mláďati, ktoré na ňu vzdorovito hľadelo.

Tamani cítil odbojnosť vlčatá. Všimol si aj jeho vznešené držanie tela, ktoré by sa hodilo skôr na vodcovské alebo na vyššie postavené mláďa a nie na najmladšie z vrhu. Ešte chvíľu Aska pozoroval. Očakával, že niektorý z jeho súrodencov predstaví aj ich, keď si uvedomil, že je to jeho úloha.

Zahanbene sklopil uši a nesmelo začal: „Som Tamani. Moja sestra sa volá Kora.“ Ukázal na malú bielu vlčicu. „A toto sú moji bratia Ravi a Palamino.“ Najprv ukázal na biele vlčča s tmavými labami a potom na čistobiele vlčča. „Volajte ma Pala,“ navrhlo biele vlčča a hanblivo trhlo ušami.

Šira im kývla na pozdrav. „Pala, Kora, Asko a Maja, vy vytvoríte loveckú skupinu. Ravi, Maro, Tamani a ja sa pustíme do hľbenia brlohov,“ rozdala úlohy.

Mladá vlčica mala zjavne veľkú autoritu, lebo všetky vlčatá sa okamžite dali do práce. Kým sa lovecká skupina zhromažďovala na kraji kryhy, Tamani sa vrátil k svojej jame.

Ignoroval bolesť, ktorá mu z pleca vo vlnách prechádzala celým telom, a začal jamu prehlbovať. Keď sa mu konečne podarilo vyhrabať celkom slušnú dutinu, vyčerpane klesol na zem. Zranenie ho značne oslabilo, lebo napriek krátkemu spánku, ktorý si predtým doprial, sa

cítil malátne. Práve chcel zdvihnúť hlavu, aby si prezrel plece, keď sa stena vedľa neho pohla. Vydesene vyskočil a pozoroval dieru v snehu, ktorá sa stále zväčšovala, kým nezistil, kto ju vyhrabal. „Šira?“ s úľavou vydýchol a sadol si.

„To je náš brloh, brloh vodcov. Ravi a Maro už hľbia brlohy pre ostatných.“

„Dobre.“ Tamani sa pristihol, že sa šťastne usmieva. Napriek vyčerpaniu dodal: „Vyhrabem malú jamu pre našu korisť.“

Vstal a cez dieru sa pretlačil von. Niekoľko ráz poskočil a napokon sa rozhodol, že jamu vyhlíbi v strede, nie veľmi ďaleko od snehového kopca. Sotva skončil, dorazila k nemu Kora a do jamy zhodila malú trblietavú rybu. Zo srsti jej kvapkala voda a nohy sa jej vysilene triasli, ale oči jej žiarili vzrušením.

„Lov rýb je tu oveľa jednoduchší ako v jazere v našom revíre! Pozri, prichádzajú aj ostatní.“

Tak ako malá biela vlčica aj ostatní lovci mali mokrú srst a v tlamách niesli úlovky. Vhodili ich do jamy. Tamani videl, že sú unavení. Dve mláďatá sa znova vzdialili, ale Pala ostal so súrodencami. V očiach sa mu zračilo vyčerpanie a traslavým hlasom sa spýtal: „Kde je náš brloh?“

Tamani sa nosom súcitne dotkol jeho mokrého pleca a povedal: „Tam vpredu, odkiaľ práve vychádza Ravi.“

Biele vlča sa bez slova vďaka otočilo a pomaly odklusalo k tmavému otvoru, ktorý sa vynímal v trblietajúcom sa snehu.

„Maja, Ravi, budete držať stráž.“ Šira po kryhe priskackala k Tamanimu a k jeho sestre. Sivé vlča sa rozhodlo pre malú rybu, zatiaľ čo Šira a Kora sa podelili o väčšiu, s nápadnými žltými pruhmi.

„Čo tvoje plece?“ Kora po chvíli prerušila hodovanie.

Skôr než jej Tamani stihol odpovedať, Šira ho predbehla: „To ti povie Asko. Chce sa stať liečiteľom našej svorky, a tak sa dobre vyzná

v zraneniach.“ S nastraženými ušami počkala na reakciu vlčat a potom hlasno zvolala: „Asko, poď sem!“

Tmavosivé vlča okamžite priskočilo a zvedavo sa na nich zahľadelo tmavými očami. „Čo sa deje?“

Šira mykla ušami. „Chcem, aby si sa postaral o Tamaniho plece.“

Vlča sa po prvý raz podvolilo sestrinmu rozkazu a pristúpilo k sivému mláďaťu. Tamani už chápal Askov vzdor proti vodcovskému vlčatú. Vo svorke mali alfa vlk a liečiteľ takmer rovnocenné postavenie, preto sa Asko podriaďoval sestriným rozhodnutiam s takou zdráhavosťou.

Mladý liečiteľ s vážnym pohľadom skúmal Tamaniho zranenie a po niekoľkých úderoch srdca ustúpil. „Musíš si ranu chladiť a čistiť. Okrem toho by si si mal odpočinúť.“ Chvíľu zaváhal, kým dodal: „Zajtra by si sa mal pridať k loveckej skupine. Lahký pohyb vo vode tvojmu plecu prospeje.“

Tamani vďačne prikývol. „Nechceš sa najesť tiež, liečiteľ Asko? Je tu toho dosť,“ ponúkol vlča a priateľsky zastríhal ušami.

„Vďaka.“ Asko schmatol malú rybu a ľahol si k staršej sestre.

„Chvíľu počkajte!“ povedal Tamani, vyskočil a po utlačenom snehu utekal k miestu neďaleko snehového kopca. Keď začal hrabať, vlky naňho nechápavo hľadeli. Po niekoľkých úderoch srdca sa vrátil so srstou od snehu. Chlad mu prenikol do tela, no keď sa otriasol, srst ho znova začala hriať. S boľavým plecom si opäť prisadol k trom vlčatám a usmial sa na Aska. „Tvoj nový brloh, brloh liečiteľa.“

Tamani kývol k dutine, ktorú práve vyhrabal v snehu. Oči mladého liečiteľa sa rozšírili radostou. Vstal, nosom sa vďačne dotkol Tamaniho pleca a vzpriamene sa pobral k svojmu brlohu.

Tamani ho chvíľu pozoroval, potom sa opäť obrátil k Šire a ku Kore. „Idem si oddýchnuť, ako mi prikázal veľký liečiteľ Asko,“ povedal veselo a pobral sa k brlohu pre vodcov. Vysilene padol na zem a o niekoľko úderov srdca sa ponoril do hlbokého spánku.